

rozhodným je, že k závadnému projevu došlo v hospodářském styku a za účelem soutěže, jak to správně dovodily nižší soudy; dovolatelka sama připouští, že chtěla dosáhnouti toho, aby byl v zadávání prací zaveden jakýsi systém, což přece musí mít také zpětné účinky na soutěžní poměry; ostatně plyne již z obsahu inkriminovaného projevu, že šlo o otázky soutěže, aniž sejde na tom, zda je spolek přístupný mladým i starším inženýrům a že se tyto skupiny nijak ve spolku netřídí. Jaké tu byly ještě také jiné pohnutky a popudy, je rovněž bez významu.

Čís. 14635.

K výkladu § 118 zákona čís. 26/29 Sb. z. a n.

Ustanovení třetího odstavce § 118 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. má na mysli jen zvýšení důchodů podle zvláštního původního předpisu § 177 zák. čís. 26/29 Sb. z. a n. a nelze je vztahovati na zvýšení dávek pensijního pojištění přiznané zákonem čís. 125/31 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, Rv I 1819/35.)

Opačně: sb. n. s. čís. 14344.

Z pense, příslušející žalobci (statkovému úředníku) podle zákona čís. 130/21 sb. z. a n. ve výši 2.500 Kč ročně, vyplácela žalovaná žalobci 1.247 Kč, odečítajíc si částku 1.235 Kč, kterou žalobce dostával od Všeobecného pensijního ústavu, úřadovny B v P. Zákonem ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. byly žalobci zvýšeny požitky, jež bral od pensijního ústavu, na 5.266 Kč ročně. Zvýšení to nijak se nedotklo požitků, vyplácených mu žalovanou. Když však byly žalobci zvýšeny opětovně požitky podle zákona ze dne 25. července 1931 čís. 125 sb. z. a n. o dalších 2.754 Kč ročně, přestala žalovaná platiti mu rentu tvrdíc, že jest oprávněna započítati si do ní částku, o kterou byly jeho pensijní nároky podle zák. čís. 125/31 sb. z. a n. zvýšeny. Žalobě na zjištění, že žalovaná k započtení této částky není oprávněna, první soud vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud odůvodnil již v rozhodnutí ve sb. n. s. čís. 14057 zásadu, že zákaz započtení na smluvní plnění ve smyslu § 118 odst. 2 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. neplatí, má-li podle § 177a) zák. čís. 26/29 sb. z. a n. býti provedeno zvýšení dávek pensijního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách odpovídající započtení poloviny nepojištěné služební doby. V souzené věci nejde ovšem o smluvní plnění ve smyslu druhého odstavce § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n., nýbrž o závazek podle §§ 11 a 12 zák. z 18. března 1921 čís. 130 sb. z. a n., avšak v třetím odstavci § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. jest ustanoveno, že tyto závazky se nezmenšují o částku, o niž převyšuje důchod vyměřený podle zák. čís. 26/29 sb. z. a n. důchod, na nějž měla oprávně-

něná osoba nárok před vstupem tohoto zákona v účinnost. I toto ustanovení jest ustanovení výjimečné, nepřipouštějící extensivní výklad. Bylo i v této věci uvážiti, že ustanovení § 177 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. jest podle nadpisu »Ustanovení přechodná a závěrečná« rázu přechodního a že ustanovení třetího odstavce § 118 cit. zák. má na mysli jen zvýšení důchodů podle »tohoto zákona«, t. j. podle zvláštního původního předpisu § 177 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. a že zákon čís. 125/31 sb. z. a n. neobsahuje podobného předpisu, jako jest předpis uvedený v třetím odstavci § 118, a tedy nevyjádřil, že zákaz vyslovený v § 118 (3) dřívějšího zákona platí i pro zvýšení dávek tímto novým zákonem ustanovené. V rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 2. května 1935 Rv I čís. 2447/33, uveřejněném pod čís. 14344 sb. n. s. byl ovšem vysloven opačný právní názor a v podstatě odůvodněn různou stylisací odstavce druhého a odstavce třetího § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. Leč z této rozdílnosti dikce nelze nic těžiti pro sporný výklad dotčených ustanovení, jež mají svůj původ v jiných okolnostech. Druhý odstavec uvedeného § 118 předpokládá, že zaměstnavatel přislíbil nebo zaručil zaměstnanci zaopatřovací požitky a že zaměstnavatel byl na základě smluvního ujednání oprávněn započísti si na smluvní plnění zcela nebo z části dávky ze zákonného pojištění. Třetí odstavec § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. týká se však požitků bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém podle zákona čís. 130/21 sb. z. a n. Podle § 3 tohoto zákona přísluší těmto zaměstnancům požitky uvedené v zákoně a podle § 11 cit. zák. jest zaměstnavatel, u něhož počala se výplata zaopatřovacích požitků, povinen plniti tyto zákonem stanovené požitky, pokud se týče, požívá-li zaměstnanec zaopatřovacích požitků od několika zaměstnavatelů, jest každý z nich povinen přispěti na tyto požitky v poměru k výši požitků dosud jimi vyplacených. Podle § 12 cit. zákona ručí právní nástupci osob k výplatě povinných (§ 11 cit. zák.) s nimi nerozdílně za závazky, plynoucí ze zákona čís. 130/21 sb. z. a n. Podle § 13 cit. zák. zmenšují se závazky podle §§ 11 a 12 o důchod, na něž má oprávněná osoba nárok proti Všeobecnému pensijnímu ústavu nebo náhradnímu ústavu. Z toho vyplývá, že první kategorie zaměstnavatelů (odst. druhý § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.) je smluvně zavázána, druhá kategorie (třetí odstavec § 118 cit. zák.) však ze zákona. V obojím případě byla vyslovena zásada, že se zaopatřovací požitky zaměstnancovy zmenšují o částku, již zaměstnanec dosud pobíral ze zákonného pojištění před účinností zák. čís. 26/29 sb. z. a n., a jen pro různost právního důvodu, z kterého jest zaměstnavatel zavázán poskytovat zaopatřovací požitky zaměstnanci, bylo to tak vyjádřeno, že při smluvní povinnosti (odst. druhý § 118 zák. čís. 26/29 sb. z. a n.), může si zaměstnavatel příslušnou částku započísti a při závazku ze zákona, že se zaopatřovací požitky zmenšují o tuto částku. V obojím případě bylo však zásadně stanoveno, že rozsah dosavadní platební povinnosti zaměstnavatelovy se zvýšením dávek podle zák. čís. 26/29 sb. z. a n. nemění a v důsledku toho byl u první kategorie (druhý odstavec § 118) vysloven zákaz započtení těchto zvýšených dávek, kdežto v odstavci třetím vytčeno, že dosavadní závazky se nezmenšují o tyto zvýšené částky podle zák. čís. 26/29 sb. z. a n. Z toho, co dosud uvedeno, neplyne tudíž, že zákonodárce v prvním nebo druhém případě chtěl různě

naložiti se zvýšenými dávkami podle zák. čís. 26/29 sb. z. a n., nýbrž plyne z toho pravý opak. Jinak však ještě zdůrazniti, že zák. čís. 125/31 sb. z. a n. neobsahuje podobný předpis jako § 118 odst. 2 a odst. 3. zák. čís. 26/29 sb. z. a n. a zákaz ustanovený pro určitý výjimečný a přechodný předpis § 177 zák. čís. 26/29 sb. z. a n. nelze tedy vztahovati na zvýšení dávek pensijního pojištění přiznané zákonem čís. 125/31 sb. z. a n., když nový zákon (čís. 125/31 sb. z. a n.) nějaké omezující ustanovení na nové zvýšení dávek nerozšířil (§ 177a). Nejvyšší soud nemohl proto setrvati na právním názoru, vysloveném ve svrchu cit. rozh. čís. 14344.

Čís. 14636.

Do opatření učiněných za nesporného řízení je rekurs vyloučen.

(Rozh. ze dne 18. října 1935, R II 451/35.)

V řízení o stanovení náhrady za vyvlastněné pozemky (zák. čís. 30/78 ř. z.) navrhla stěžovatelka »Místní dráhy O. — V., by okresní soud předložil spisy ihned rekursnímu soudu k rozhodnutí o její stížnosti do výše náhrady, protože prý rekursní lhůta již uplynula. N i ž š í s o u d y návrhu tomu nevyhověly, rekursní soud z těchto důvodů: Návrh stěžovatelčin, aby řízení, jímž byla stanovena náhrada za vyvlastněné pozemky, bylo prohlášeno za feriální a spisy byly předloženy rekursnímu soudu v soudních prázdninách, by rozhodl o stížnosti do výše náhrady, prvý soud zamítl. Ustanoviti výši náhrady za vyvlastněné pozemky je nade vši pochybu výrazem řízení nesporného (§ 24 zák. čís. 30/78 ř. z.). Ani nesporný patent z r. 1854 (§ 7), ani žádný jiný zákon (tedy ani zákon čís. 30/78) až do vydání jurisdikční normy a civilního řádu soudního v r. 1895 neprohlašoval záležitosti řízení nesporného za věci prázdninové, právě naopak. Vždyť ještě čl. XXXVI. uv. zák. k c. ř. s. v původním znění prohlašuje věci nesporného řízení (vyjma knihovní a konkursní) za prázdninové jen pro případ, že by průtahem některého opatření mohla pro některou stranu nastati újma. Teprve zák. čís. 23/28 sb. z. a n. ustanovil, že některé věci řízení nesporného jsou prázdninové a ustanovení toto částečně změnil zák. čís. 100/31 sb. z. a n. Neprávem dovozuje tedy stěžovatelka, že zák. čís. 100/31 nezměnil nic na povaze řízení dle zák. čís. 30/78 jako věci feriální, když ani nesporným patentem ani pozdějšími zákony, zejména však také zák. čís. 30/78 samým nebylo vysloveno, že řízení to je považovati za věc prázdninovou.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací rekurs.

D ů v o d y :

Dovolací rekurentka žádala, aby okresní soud předložil spisy ihned rekursnímu soudu k rozhodnutí o její stížnosti, protože prý lhůta rekursní již uplynula. Šlo jí tedy o to, aby okresní soud učinil opatření bě-